

Merak Etme Küçük Kız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Temmuz 2025

Miskin bir düş olduğumun bilincinde yatsı namazından evvel yenik düşünüyorum uykuya ve gecesevalarının sesini takip ediyorum uykumda ve ben kocaman bir dalgaya rast geliyorum dünya denen teranede düş gücüne itimat etmenin ötesinde hiçbir gerçeğe de itibar etmiyorum.

Öldüğümü kimse bilmiyor benim ve bozuntuya vermiyorum yaptığım ölü numarası ile cehennem denen kazanı kepçe ile sağaltıyorum sözüm ona dünyaya cennet gelecek ve ben güzellik uykumdan uyanacağım.

Sözcükler altın tepside tıpkı ruhumun kıpraştığı üzere zemherilerde yalın ayak düşler g/örüyorum ve metin olmam gerektiğini bildiğim için kimseye de anlatmıyorum.

İşinin ehli bir düş sihirbazıyım ben: sayısız küçük adam karınca misali gibi çalışıyor ve yorgun aslanlar hepten başkahramanı düş sirkinin.

İçimdeki adam sırtımı sıvazlıyor oysaki ben küçücük bir çocuğum süt dişleri henüz dökülmüş ve havlamayı öğrenmemiş küçük bir finoyum elbet izah edeceğim tüm bu düş kasılmalarını lakin yer gök gerçek dolu ve gerçekçi insanlar sevgiyi inkâr ediyor ve ben hala; "sevgi" diye diye hayıflanıyorum. Babasızlığın meali ise hıçkırıklardan bağımsız külüstür bir araba adeta yolda kalmış üstüne üstük bir el freni dahi yok.

Ve işte çıldırıyor şairler ve yetim mizaçlar.

Anneliğin tarhında bir yeminim belki de içindeki sevgiyi pazarlayacak çocuklar arıyorum ve hangi çocuğun ismini görsem televizyonda içimde bir korku peyda oluyor.

Ne çocuğum ne zalim.

Ne yalanım ne de gerçek.

Kabul görmezliğin inşa ettiği bir öz güven eksikliği ve işte fermuarını çekiyorum düşlerimin ve düş kabristanına uğruyorum her gece elbette gündüz tehir ettiğim o yolculuğun nüansı içime misafir ettiğim belki de kendimi misafir olarak sunduğum o laleazar yokuşu.

Mevsimin dik bir yokuşu var bir de sökülmüş dikişleri ve dişleri tıpkı yaşlı kurdun peşime düştüğü gibi:
"Neden neden bunca diş ağzında demirlik gibi hizmet vermekte pembe diline?"

Yalın bir sunum ve safiyet yüklü benliğim ve düşlerin propagandasını yapmak yere bizzat o düşün başkahramanı olmak üzere gözlerimi kırıştırmıyorum dahi.

Kırmızı bir kazak var üstümde ve kırmızı bir şapka lakin tanınmamak adına şapkamı çıkarıyorum başımdan ve içinden sayısız tavşan sökün ediyor ve yaşlı kurt hala peşimde.

İhbar etmem gereken bir suç var peşimde üstünde yeşil ışık yakmadığım iyi de düş bahçelerinde trafik lambaları olmaz ki hem herkes benim çoktan öldüğüme inanmışken.

Rahmetin esintisi.

Uğurladığım nice insan ve nice rüya ve başucumda kalem biteviye not alıyorum düşlerimi bazen dizlerimin bağı çözülüyor ve tüm dizeleri tetikliyor.

"Sahi, ben şiir yazdığımı neden daha önce fark etmedim?"

Yaşlı kurt esefle sallıyor başını.

Bense gözlerimi kaçırıyorum yoksa her an uyanabilirim ve ötenazi yapmak istiyorum gerçek dünyadaki varlığıma sonra da geride bıraktığım yıldız tozuyla uçup gitmek.

Nazenin bir havası var içimde kalan ukdenin ve kocaman pençeleri var yalnızlığımın ne de olsa sosyal mesafeyi korundayım ve artık daha da çok kaçıyorum insanlardan ve gerçeklerden...

Bağnaz sorularla karşılaşıyorum kimi zaman ve bol kepçeden içimi didikliyolar.

İyi de kime itibar edeceğim ya da itibar üstelik değersiz addedilen sefil varlığımla illa ki düşlerimde mi kenetleneceğim hayatlar?

Elbet hayat denen martaval kurda kuşa yem olmamak adına mabedimden ibaret iken bu anlamda donanımlı ve muhafazalı bir endam ile içime kaçan balığın kılçığını ayıklıyorum ve tüm düşlerimin de haiz olduğu o balık hafıza ile vadesi dolmadan düşlerin mürekkebe yatırıyorum ömrü ve mazimi de siliyorum içimdeki kurşun kalemle yazdığım ne varsa denk düşüyor da sildiklerime.

Gözümün yaşını silmiyorum bir tek.

Gönlümün de kulpu iken her asıldığı kanca ve müebbet yiyen kalemin faturasını illa ki gerçeklere çıkarıyorum.

Naylon fatura kimi zaman içimi deşen içimin de bakiyesi aynı zamanda ve tohuma kaçan hayallerim. Beylik bir eksende beyzade iken aşkın radarı ve gücüm sınanırken izah etmekten bıkmadığım ama insanların da anlamamakta ısrarcı olduğu.

Veresiye defterinde kayıtlı isimler oysaki benim bir bakkal dükkânım yok: olsa olsa oyuncakçı dükkânımda oyuncaklar dağıtıyorum içimdeki çocuğa ve ektiğimi biçiyorum ne zaman elime biri bir avuç sevgi kırıntısı ilişirse çocuklar gibi seviniyorum ve açıyorum gözlerimi.

Yalnızlık tay tay yapıyor...

Sessizlik ise dorukta.

Aşk iken zindanda yaşlanan.

Ve çıkacak af ile yeni bir hayata başlamak istiyorum.

Köşe başındaki adam bağılıyor:

"Buyurun, buyurun lütfen."

“Ne satıyorsunuz?”

“Ne istersen ve içinden neyi dilersen, küçük hanım. Hem dükkân senin.”

Ve ansızın sırta kadem basıyor adam: ben ise dükkânın içinde cirit atıyorum.

Kocaman bir top rengi mavi ve yüzlerce bilye tıpkı çocukluğumdaki gibi. Ah, bir de gerçek dünyaya dönsem ya...

Aklıma misafirler geliyor ve ellerim titriyor ve soruyorum babama:

“Bunlar kim?”

“Görücülerin geldi.”

Ben ise onları öcü diye algılıyorum. Hem yaşım başım kaç daha üstelik küçük bir kız çocuğunun görücülerle ne işi olur?

İçimden geçenleri söylemiyorum tabii ki ve kapatıyorum gözlerimi yeniden ve o yaşlı kurt hala peşimde bense büyükannemi arıyorum üstelik hem düşlerimde hem gerçekte ve iç sesim fısıldıyor:

“Daha çok beklersin. O seni çoktan bırakıp gitti, küçük hanım.”

Sahi daha dün gibi yüzünün beyazlığı ve üstüne birileri örtü serip de bir bıçak koymuşken ve işte bıçak gibi kesildi mutluluğum.

Yaşlı kurt ise hala avının peşinde.

Ben ne kurda ne de kuşa yem olacağım üstelik ve ne zamanki açayım gözlerimi yaşlı kurt kayboluyor.

Ne zamanki açsam gözlerimi evde görücüler cirit atıyor ve öcü görmüşçesine kaçıyorum onlardan haldır haldır.

Kılavuzum ne ki?

Elbette sevdalı bir bülbül yoksa kargaya itimat edecek göz mü var bende?

Düş meclisi.

Düş kırıntıları.

Ve sihirli kürem.

Ben belki de bir su küresi olmaktan hicap ediyorum en çok da içime karlar yağarken.

Gövdem yok aslında.

Ruhum ise akla zarar.

Aşkın menkıbesi iken söylenmemiş sözcükler ve ulvi bir sessizlik iken beni esir alan ve hala kuşlar şarkı söylüyor ve ben hala Araf'tayım.

Mademki büyükannem öldü niye haber vermedi öncesinde?

Bir kulübe ise yolumun düştüğü çoktan yanıp kül olmuş.

Bir ithamsa yaşlı kurdun söylediği iyi de ben küçücük bir çocuğum henüz üstelik saçımda kırmızı kurdele iyi de kim benim belime kırmızı kuşak sarmakla itham ediyor?

İyi de küçük çocukları kimse ne itham edebilir ne de dokunabilir ve yeniden kapıyorum gözlerimi ve karşımda yaşlı kurt ve yeniden açıyorum gözlerimi bir kez bile kırpmaktan çekiniyorum ve usulca yaklaşıyorum gelen misafirlerin yanına.

Sedirde bir yalnızlık oturuyor.

Başköşede ise zebani.

Benimse kanatlarım kırık ve ellerim soğuk elbet gözlerim de donuk.

Bir şeylerin miadı dolacaksa benim hayallerim mi olmalı?

Bir şeyler çalınacaksa illa ki geleceğim mi çalınmalı?

Büyükannemi özlüyorum ve ölen diğer tüm çocukları ve de kadınları.

Masumiyetimi kolluyorum lakin en ufacık açık verdiğimde ben de onlara benzeyeceğim ve herkes beni arayacak elbet kaçacak yerim de yok ama...

Televizyon ise sinyal veriyor ve basıyorum kapatma düğmesine lakin görüntü hala mevcut ve haber spikeri büyük bir soğukkanlılıkla haberleri sunuyor. Alt yazıyı okuyorum: yine bir çocuk kaybolmuş.

Evdekiler el sıkışıyor ve:

“Bu iş tamam” diyorlar.

Hangi iş?

Yoksa ben damızlık bir hayvan mıyım ya da kurban edilmek üzere sıra bu kez bana gelmişken. Saçımdaki kurdele düşüyor yere ve ayağı ile eziyor genç irisi adam ve usulca saçlarıma dokunuyor ve gözlerimi kapatıyorum ve ensemden yaşlı kurt ve yeniden açıyorum gözlerimi tıpkı öncekiler gibi tıpkı benden sonrakiler gibi.

Oysaki ben küçücük bir çocuğuyum asla kaybolmak istemeyen ve iki damla yaş düşüyor gözlerimden tam da o genç irisi adam dokunacakken yüzüme avaz avaz bağıriyorum ve gözlerimi fal taşı gibi açıyorum ve bir el dokunuyor usulca omzuma:

“Merak etme küçük kız. Güvendesin.”

Gözlerimi kapatmıyorum artık ve derin bir nefes alıyorum ve dokunuyorum saçıma ve hala o kırmızı kurdele saçımda belimde ise bana sarılmış bir çift kol anne şefkatinde ve biliyorum ki güvendeyim. Müteşekkirim sana Devlet Baba.